

kunde synes at have Krav herpaa. Skulde saadanne Hensyn ikke kunne tages, ville yderligere Bestemmelser om dem, der, paa Grund af deres Stilling, maatte være at fritage for Tjeneste i de borgerlige Corpser, være at give i en Tillægslov.

I Genhold til det saaledes Anførte, have vi ikkun troet at burde indstille til Fritagelse:

- 1) Ministre,
- 2) Kongens Hof-Embedsmænd og Betsjente,
- 3) Præster og professores theologiæ og
- 4) Svindrullerede, der ere paamynstrede som forbyrede.

Uagtet de mere specielle Bestemmelser med Hensyn til de borgerlige Corpser's Medlemmers Reiser her fra Staden passende kunne finde deres Plads i Tjenestereglementet, findes det dog, som noget mere Almindeligt, i Loven at burde tilføies, at Ingen i Dvelfestiden maa reise fra Byen uden Tilladelse fra vedkommende Foresatte, ligesom Den, der er commanderet til en Tjeneste eller har specielle Pligter at varetage, maa anholde om Reisetilladelse i Overensstemmelse med de Regler, som blive at fastsætte ved Tjenestereglementet.

ad § 9.

Da den her hjemlede Udelukkelse stemmer med, hvad der ved Værnepligtsloven er foreskrevet for Hæren, findes der ikke tilstrækkelig Føie til at gaae videre.

ad § 10.

Saaframt Udvalgets Forslag med Hensyn til Tjenestetiden ikke skulde vinde Forsamlingens Bifald, men derimod Udkastets Bestemmelser forsaavidt blive antagne, synes der tilstrækkelig Føie til at indrømme den, der i 16 Aar har tjent i Armeen eller de borgerlige Corps Berettigelse til at fritjube sig for de resterende Aar, hvilken Ret i alt Fald efter 16 Aars Tjeneste findes at burde tilstaaes dem, der efter Udvalgets Forslag have at tjene til deres 45de Aar.

ad § 11.

Udvalget anseer det rettest, at den i Paragraphens Slutning ommeldte Secretair, der lønnes af Communen, udnævnes af Magistra-

ten, og foreslaaer, at Paragraphen med Hensyn hertil gives det fornødne Tillæg.

ad § 12.

De i denne Paragraph omhandlede Spørgsmaal skjønes rettest ligesom hidtil at burde finde deres Afgjørelse ad den administrative Veie, og der sees ingen Grund til at undersøge endeel af slige Sager Domstolenes Afgjørelse, ligesom heller ingen saadan Grund findes anført i de Udkastet vedføjede Motiver. Ivertimod synes Spørgsmaalet, om Nogen er tjenstpligtig eller ikke, nok saa meget som det om Maaden, hvorpaa Tjenstpligten skal opfyldes, at være af den Natur, at ikke saa meget strenge Rettsregler som en rigtig Opfatning af det concrete Tilfældes Beskaffenhed maa afgjøre Sagen, og dette er netop Kriteriet, hvorefter den administrative Veie vælges. At en herfra afvigende Bestemmelse er foreskrevet med Hensyn til Spørgsmaalet om Værnepligten til Armeen i Frd. 8de Mai 1829 § 20, skjønes ei at kunne faae nogen Indflydelse, saa meget mindre, som Sø- og Søestolens Eragtinger aldrig have været indankede for Domstolene, men derimod indstillede til vedkommende Collegii eller nu Ministerii Resolution. Hertil kommer endnu, at, hvad Udkastet foreskriver, vil medføre Befordringer og medtage længere Tid, end hvis Afgjørelsen finder Sted ad ministeriel Veie, uden at, som bemærket, væsentlige Grunde tale for en saadan Forandring i de ældre Regler.

Saaframt Minoritetens Forslag, om at Kjøbenhavns Magistrat erholder Overbefalingen over de borgerlige Corpser, maatte vinde Forsamlingens Bifald, ville Indrulleringscommissionens Kjendelser kunne finde deres Afgjørelse ved Magistratens Resolution, og denne i alt Fald kunne indbringes for Indenrigsministeren, saaframt ikke den Omstændighed, at Indrulleringsvæsenet er underlagt Justitsministeren, maatte findes afgjørende for at henlægge hine Sager under hans Afgjørelse, hvilket Minoriteten dog ei har fundet.

ad § 13.

Udtrykkene under Litra a ere affattede saaledes, at de kunne befrygtes at ville medføre for stort Skaar i Tilgangen til Borgervæbningen, og, da Paragraphens øvrige Indhold